

เรื่องเพื่อฝัน

โกดังเก็บของ ณ ท่าชิบะอุระในเขตพื้นที่ถมทะเลริมอ่าวโตเกียว ช่วงกลางดึกดูไร้ผู้คน สถานีรถไฟสายยูริคาโมเมะอยู่ไม่ไกล แต่ขณะนี้อยู่นอกเวลาให้บริการ ส่วนประตูเชื่อมสู่ทางเท้าข้ามสะพานเรนโบว์บริดจ์ก็ปิดสนิทไปแล้ว

ดึกโยโคโซเรนโบว์ทาวเวอร์ซึ่งออกแบบเป็นทรงสามเหลี่ยมล้ำสมัยและแปลกตาจนชวนให้นึกถึงภาพยนตร์เรื่อง 'เบลต รันเนอร์' เมื่อมองจากทางด้านสายซุโตะ แต่พอมองจากด้านล่างแบบนี้แล้ว มันดูเป็นเพียงอาคารข้างทางซึ่งตั้งโดดเดี่ยว ละแวกเดียวกันไม่มีกระทั่งร้านสะดวกซื้อ ผู้พักอาศัยในแมนชั่นพากันเก็บตัว ไม่ออกมาเดินเล่นพักผ่อน

ยางิซาวะ ชุนสึเกะบังคับขบวนมาลัยรถยนต์เคลื่อนผ่านข้างอาคารอันเจียงสัจฉนั้นแล้วลดประตูเข้าสู่เขตโกดัง พื้นปูคอนกรีตที่กว้างสุดลูกหูลูกตามีโกดังเก่าซึ่งผ่านการซ่อมและปะผนังด้วยสังกะสีเรียงเป็นแนวยาว ไม่มีแม้เงาของพนักงานรักษาความปลอดภัย

เขาจอดรถ ดับเครื่องแล้วดึงกุญแจออกมา ไฟในห้องโดยสารพลันสว่างขึ้นแทนไฟหน้า

8 แฝมคติพิศวงของนักประพันธ์อัจฉริยะ Q 6

สายตาของเขาสำรวจรอบขอบตาตัวเองซึ่งสะท้อนบนกระจกมองหลัง ยางสีขาวเคยดูหนึ่มกว่านี้มากเมื่อสมัยเพิ่งก้าวสู่วงการอุตสาหกรรม เครื่องแต่งกาย สมัยนั้นเขาภูมิใจในความหล่อเหลาและเป็นที่ยกย่องของสาว ๆ พอพ้นวัยห้าสิบมาแล้ว แม้ยังพอรักษาหุ่นให้ดูดีได้ แต่ส่วนอื่นย่อมเสื่อมไปตามวัย ตบที่ย่ำแย่เพราะตี้มเหล้าจัด ที่จริงเขาน่าจะเพลลาๆ แอลกอฮอล์ลงได้บ้างถ้าสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยกว่านี้

ทว่าที่ผ่านมาเขาต้องดิ้นรนไขว่คว้าโอกาส ถึงขั้นยอมรับนัดซึ่งตั้งหน้าเชือดถ้อและไม่ชอบมาพากลพรรค์นี้ นี่ถ้ากิจการที่บริษัทไปได้สวยสักก็อย่าแม้แต่จะคิดว่าเขาจะยอมบ่ยายหน้ามาหาคู่เจรจาที่ไม่ยอมเปิดเผยตัวตน

ยางสีขาวเปิดประตูรถก้าวออกมาขึ้นด้านนอก อากาศยามวิกาลอันเย็นเยือกเจือกลิ่นไอเกลือ เขากระชับชุดสูทมากลัดกระดุมเสร็จแล้วเริ่มเดินหน้า มีเพียงเสียงรองเท้าของตัวเองดังก้องอยู่ในความเงียบ

ไฟข้างทางส่องแสงสลัวบนป้ายโกดังหมายเลขสิบเจ็ดซึ่งเป็นที่นั่งพบ ประตูลูกเลื่อนเกราะสนิมเปิดแง้มอยู่ เขาชะโงกมองและเห็นเพียงความมืดมิดภายใน

เขายืนลังเลจนกระทั่งได้ยินเสียงหญิงสาวจากด้านใน

"เชิญเข้ามาสิคะ คุณยางสีขาว"

ชายผู้ถูกเรียกชื่อค่อยๆ ก้าวเข้าไปแบบงุนงง

ภายในโกดังพอมันแสงสว่างอยู่บ้าง ไม่ได้มืดสนิทอย่างที่เห็นจากภายนอก อาจเป็นอานิสต์จากแสงจันทร์ที่ส่องผ่านช่องหลังคาลงมา ส่วนพื้นเป็นไม้กระดานส่งเสียงเอี๊ยดลั่นคงเพราะผุมาก

เมื่อสายตาเริ่มชินกับความมืด ยางสีขาวก็ต้องตะลึงกับภาพที่เห็น

ราวแขวนเสื้อเรียงอยู่เป็นตับ ชุดที่อยู่บนไม้แขวนเป็นเสื้อผ้าสตีล ตะวันตกใหม่เอี่ยม และดูเหมือนจะเป็นเสื้อผ้าสำหรับสตรีแทบทั้งนั้น

เมื่อสังเกตดีๆ จึงเห็นว่ากว่าครึ่งเป็นชุดลำลอง ไล่ตั้งแต่ชุดกระโปรง ระบายลูกไม้ เสื้อคลุมไหมพรม สาร์พัดเสื้อตัวบน กางเกงยีน และชุดชั้นในแบบเต็มตัว ดีไซน์ชุดบ่งบอกว่ากลุ่มลูกค้าหลักเป็นเด็กสาววัยรุ่น เน้นแฟชั่น

ตามสมัยนิยม ไม่ลี ตามฤดูกาลเป็นจุดขาย

ผลิตภัณฑ์แนวเดียวกับที่โรงงานของเขาผลิตอยู่เลย แต่รสนิยมของ
ทางนี้ดีกว่าอย่างไม่อาจเทียบ

เสียงฝีเท้าแว่วมากระทบกัน หันเงาตะคุ่มบนเฉลียงไม้ภายในโกดังกำวลง
บันไดมา มันเป็นเงาของผู้หญิงร่างผอม

เธอเข้ามาใกล้พลางเอ่ยทัก

"ชุดกระโปรงนั้นสวยนะคะ หน้าร้านขายอยู่ที่ราคาห้าพันเก้าร้อยเก้า
สิบเยน จับคู่กับกระเป๋าคัลท์ราคาสองพันสี่ร้อยเก้าสิบเยน ยิ่งช่วยเสริม
ลุคให้ดูปราดเปรียว"

วิธีพูดชวนให้นึกถึงพนักงานขายตามชิบูยะหรือฮาราจูกุ ยางิซาวะ
ไต้ยีนแล้วแค้นหัวเราะตอบ

"หวังว่าจะไม่คะยั้นคะยอให้ฉันลองสวมดูด้วยนะ อย่างัวเสียเวลา
สาธยายสินค้าจำพวกนี้กับคนรุ่นลูอย่างฉันเลย"

น้ำเสียงฝ่ายตรงข้ามยังฟังดูเย็นใจ

"ตายจริง คิดว่าเป็นเด็กสาววัยรุ่นเสียอีก เห็นตัวเล็ก แถมยังผอมบาง"

หวังว่าจะไม่ได้พูดจริงจิงหรือคะ ตลกร้ายไปหน่อยมั้ง ตัวเอง
เป็นคนเชื่องมาเองแท้ๆ แถมยังเพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกก็พูดจาไม่มีหางเสียง
แบบนี้ ไม่มีมารยาทเอาซะเลย

เขาอ้าปากจะตำหนิ แต่ต้องชะงักเมื่อแสงไฟส่องให้เห็นร่างของ
ฝ่ายตรงข้ามเต็มตัว

เธอสวมเครื่องแต่งกายแนวฟังก์ก็อย่างกับสมาชิกวงร็อกในงานคอนเสิร์ต
ไล่ตั้งแต่เสื้อแจ็กเก็ตหนังปักลายหัวกะโหลก ถุงน่องลายตาข่าย กระโปรงจีบ
สั้นสไตล์โกธิค และรองเท้าบูตซึ่งทำให้ท่อนขาเรียวยาวดูหนาเกินจริง

แต่ใบหน้าลงเครื่องสำอางแค่บางๆ เผยให้เห็นผิวขาวใสและดวงตา
กลมโต ผมสั้นเหยียดตรงย้อมสีสว่าง แต่กลับดูเป็นธรรมชาติและจริงใจ
นั่นคงเป็นข้อได้เปรียบของคนมีใบหน้าสวยได้รูป

เธอน่าจะอายุราวยี่สิบปีหรืออาจแก่กว่านั้นเล็กน้อยถ้าพิจารณาจาก

10 แพ้มดตีพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 6

บุคลิกเยือกเย็น จมูกเข็ดโง่งดูวดดี ท่าทางจริงจังชนิดไม่ยอมให้ใครดูถูก
ทำเอาชายชวาวะพลอยอึดอัดบอกไม่ถูก

เขาลองเอ่ยถาม

"เธอเป็นใคร พนักงานของที่นี่หรือ"

"ใช่ ก็ประมาณนั้นแหละ"

"แล้วผู้จัดการอยู่ไหน คนที่จะคุยกับฉันวันนี้ล่ะ"

"อยู่ตรงหน้านี้แล้วไง" เธอเอ่ยเรียบเฉย "ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ท่านประธาน
ชายชวาวะ ฉันชื่ออามาโมริ คาเร็น"

"...หัวหน้าเธอไม่ได้มาด้วย แต่ส่งเธอคนเดียวมาเจรจาธุรกิจกับฉัน
นี่นะ"

"นมเบอร์วินไม่มาหรอกค่ะ"

"หือ? นมเบอร์วินอะไรนะ"

"จะเรียกว่าประธานก็ไม่ถูกนักเพราะไม่ได้จดทะเบียนนิติบุคคลไว้
พวกเราเลยเรียกว่านมเบอร์วิน ส่วนคุณจะเรียกหัวหน้าหรือท่านผู้นำก็เชิญ"
ชายชวาวะได้ยินแล้วละเหยใจ นี่คงเป็นแค่การเล่นชนของเด็กหรือไม่
ก็กลุ่มกิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัย

เขาโง่เองที่หลงเชื่อตอนได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าอยากสั่งสินค้าล็อตใหญ่
เพราะเพิ่งเจรจากับสายส่งรายพิเศษสำเร็จ

ชายวัยกลางคนหันหลังเดินหนีผู้หญิงที่ชื่ออามาโมริ คาเร็น

"ฉันขอตัวก่อนล่ะ ไม่ว่างเล่นชายของกับเธอ"

อีกฝ่ายยังส่งเสียงไล่หลังโดยไม่ร้อนใจ

"ประธานบริษัทโยนโอกาสธุรกิจทิ้งซะเองแบบนี้ ไม่ซ้าก็เร็วพนักงาน
คงถูกลอยแพ ยิ่งเป็นบริษัทเล็กๆ ที่โรงงานต้องหยุดการผลิตด้วยแล้ว"

"ไม่รู้เรื่องธุรกิจอย่าชี้หัวพุดตึกว่า บริษัทฉันออกจะไปได้ดี แต่พวกตา
ไม่มีแววคงดูไม่ออกหรอก"

"ทั้งที่แบกหนี้อยู่ร่วมสองพันล้าน แถมยังไม่รู้จะเอาเงินจากไหนมา
ใช้หนี้นี่นะ"

ฝ่ายชายชะงักฝีเท้า หันกลับมาหาคาเร็น

"เธอว่าไงนะ"

"โรงงานหยุดการผลิต คนงานถูกสั่งหยุดงานยกเว้นพนักงานในออฟฟิศไม่กี่คน ค่าแรงก็ค้างจ่ายอยู่ คุณรับปากว่าจะจ่ายทั้งก้อนภายในสิ้นเดือนนี้เพื่อไม่ให้สภาพแรงงานลุกขึ้นมาประท้วง แต่จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายในเมื่อบริษัทแบกหนี้ก้อนโตจนธนาคารไม่อนุมัติสินเชื่อ บ้านก็ติดจำนอง รถที่ขับมาวันนี้ป้ายทะเบียนเป็นตัว 'วะ' บ่งบอกว่าเป็นรถเช่า"

ยางิซาวะเลิกปลายนแขนเสื้อเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

"แค่ข่าวโคมลอย ฉันไม่สนหรอกนะว่าเธอไปได้ยินมาจากใคร แต่ฉันก็เสียเวลามากพอแล้ว"

"...คุณคิดว่าพูดแบบนี้แล้วแกลังก์โรเล็กซ์ขึ้นมาจะช่วยให้ตัวเองดูดี? เพราะนาฬิกาข้อมือแบบนี้ถ้าไม่รวยจริงคงไม่มีปัญญาซื้ออันไหนหรอก"

สาวฟังก้อยังจิกไม่เลิกด้วยคำพูดซึ่งคงเดาเสงเดซ แต่มันก็แทงใจดำจนเขาชักใจคอไม่ดี

นาฬิกาข้อมือเรือนนี้ยางิซาวะยืมเพื่อนมา ตัวเขาไม่ค่อยรู้เรื่องโรเล็กซ์ คิดแค่ว่าสวมของมีแบรนด์ไว้จะได้ไม่ถูกสบประมาทเวลาเจอจากรักกิจเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าของนาฬิกามีฐานะร่ำรวย ชอบเล่นกีฬาทางน้ำ แถมยังซื้อเรือยอชต์ส่วนตัวไว้ที่ต่างประเทศ ยางิซาวะแค่ชวนไปดื่มที่บาร์แล้วเลี้ยงเหล้าแก้วเดียว เพื่อนคนนั้นก็ให้ยืมโดยดี เขานึกแล้วยังอยากขอแบ่งผิวลีแทนหุ่นเฟิร์ม และบุคลิกน่าเกรงขามนั้นมาด้วยซ้ำ

คาเร็นกล่าวต่อไปราวกับมองเขาออกอย่างหมดเปลือก

"อย่าบอกนะว่าคุณเชื่อที่เพื่อนไม่ว่ามีเรือยอชต์ส่วนตัวอยู่ต่างประเทศ? ระวังให้ดีเถอะ เขาไม่รวยอย่างที่คุยและไม่มีเงินจะให้คุณยืมเมื่อถึงคราวคับขันหรอกนะ เพื่อนคนนั้นมีดีให้อวดจริงๆ ก็แค่หุ่นที่ดูเฟิร์ม เท่ากับว่าคุณเลี้ยงเหล้าที่บาร์ถูกๆ ไปแก้วหนึ่งแบบเสียเปล่า ในเมื่อสุดท้ายคุณไม่สนใจจะเจอจากรักกิจกับฉัน"

"หือ?" ชายกลางคนถึงกับสะดุ้งแล้วละล้าละลักถามต่อ "ทำไม...อะ..."

12 แป้มคติพิศวงของนักประเอบินอัจฉริยะ Q 6

เธอรู้จักเขาได้ยังไง..."

"เขาไหน"

"เพื่อนฉันคนนั้นนี่นะ"

"อ้อ ไม่รู้จักหรอก ไม่เคยเจอหน้าด้วย"

"แต่เมื่อก็เธอเพิ่ง..."

"นาฬิกาข้อมือเรือนั้นความยาวสายรัดไม่พอดีกับข้อมือคุณ แปลว่าคนที่สวมมันตามปกติน่าจะข้อมือใหญ่กว่านี้ โรเล็กซ์ ยอชต์ มาสเตอร์เป็นนาฬิกาเรือนที่พวกคนดังเจ้าของเรือยอชต์ชอบใช้ ที่เพื่อนคุณบอกคุณว่าชอบออกไปส่องเรือก็นับว่ามีส่วนถูก เพราะนาฬิกาข้อมือต้องถูกลมทะเลเป็นเวลานานชอบนาฬิกาถึงจะขึ้นสนิมได้ แต่ทองคำแท้ที่โหนดจะขึ้นสนิมได้เฉยเลยแบบนี้ สรุปว่ามันเป็นแค่ของเก๋ที่ทำจากทองชุบ"

"ว่าไงนะ!?" ยางิชาวะหรีตามองนาฬิกาข้อมือ "มันไม่ใช่ของแท้หรอกอะ"

"นาฬิกาเกือบที่ทำได้เหมือนระดับเกรดเอหรือเกรดเอสยังถือว่าเป็นของโหด แต่ของเพื่อนคุณเป็นระดับซูเปอร์เกือบปีที่เกรดสูงยิ่งกว่า เขาคงอ้างว่าเรือยอชต์ซื้อไว้ที่ต่างประเทศเพื่อจะได้ไม่ต้องพาคุณไปดู แต่ที่จริงเจ้าตัวไม่มีทางเดินทางออกนอกประเทศได้ด้วยซ้ำ เพราะนาฬิกาซูเปอร์เกือบปีที่ไม่มีทางรอดพ้นสายตาเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่สนามบินได้หรอก" คาเร็นก้าวฉับมาคว้าแขนยางิชาวะ แล้วยื่นหน้าไปที่นาฬิกาข้อมือ "กลืนปลาทิ้งเสีย การส่องเรือไม่ใช่งานอดิเรก แต่ทำเป็นอาชีพ สรุปง่าย ๆ ว่าเขาเป็นชาวประมง"

"บ้านะ" ชายวัยกลางคนสะบัดแขน "เขาเคยเล่าให้ฟังก็จริงว่าทำธุรกิจซีฟู้ด แต่ไม่ได้ออกรเรือเองสักหน่อย"

"ซีฟู้ด" คาเร็นฟังแล้วซ้ำ "อะไร? ฟังดูหรูไปหมดเลยนะเวลาพูดด้วยศัพท์ภาษาอังกฤษ ห้องเช่าซ่อมซ่อมริมทะเลก็ใช้คำว่าวอเตอร์ฟรอนต์หรือไม่กี่โอเชียนวิว สำนักจัดหางานก็ใช้ชื่อเฮลโลเวิร์ก เจรจาธุรกิจไม่สำเร็จก็ใช้คำว่าเอ็นจี ร้านเหล้าแคบเท่ารูหนูแค่เรียกว่าบาร์ก็ฟังดูดีขึ้นเยอะ คุณอาจ

ไม่ได้ตีแม่เหล้าเพราะต้องขับรถ แต่เศษแก้วคือที่เป็นกับแก้มยังติดที่เนกไท
อยู่เลย คงเพราะรีบร้อนอยากยืมนาฬิกาข้อมือมาให้ได้ ถ้าเพื่อนรายจริงจะ
ตอบรับคำชวนไปตีที่ร้านแบบนั้นหรือ ใช้หัวคิดสักหน่อยก็น่าจะมองออกนี่"

คาเร็นตบเนกไทอย่างชวาวเบาๆ

เธอพูดถูก...เรื่องเพื่อนก็ตรงทุกอย่าง เรื่องตัวเขาเองยิ่งเถียงไม่ออก
ผู้หญิงคนนี่ไม่ธรรมดา จะปิดบังอะไรก็คงเปล่าประโยชน์

ยงยงชวาวแกล้งกระแอม

"ขิงสารภาพก่อนคงไม่ช่วยอะไรแล้ว และเธอก็คงดูออกอยู่แล้วว่าสูทที่ห่อ
โคนากะชุดนี้เป็นของลดราคา"

"เฉพาะเสื้อคลุมกับกางเกง ส่วนเสื้อเชิ้ตกับรองเท้าห่อเอาโอยามะ
เนกไทไม่รู้ซื้อมาจากไหน แต่เป็นของโหล ผลิตในประเทศจีน ถ้าขายตาม
ร้านค้าที่สถานีอุเอโนะก็ราคาหนึ่งพันเยน"

"เธอ...เป็นมือขวา เลยต้องช่วยหัวหน้าประเมินมูลค่าสินค้าอย่างนั้น
หรือ"

"ประเมินมูลค่าอะไรกัน" รอยยิ้มเหือดหายจากใบหน้าเธอทันที
"ฉันไม่ทำงานรายได้ต่ำแบบนั้นหรอก มันเป็นแค่ความรู้พื้นฐานสำหรับการ
จำหน่ายสินค้าเท่านั้นแหละ"

"เมื่อไหร่เธอบอกใช้ไหมว่าตำแหน่งของหัวหน้าไม่ใช่ประธานบริษัท
แต่เป็น...เอ่อ ราวนด์วัน..."

"นัมเบอร์วันต่างหาก ราวนด์วันนั้นมันชื่อลานโบว์ลิ่งที่ชอบเอาดาวตกลง
ชายไม่ออกมาเป็นฟรีเซ็นเตอร์"

"แล้วนัมเบอร์วันคนนั้นเป็นพี่เบิ้มในวงการสายส่งจริงๆ หรือ เห็น
บอกด้วยนี่ว่ากลุ่มบริษัทของเธอมีสั้นสายกับหลายเครือข่ายแบรนด์ดัง"

"เราไม่พูดโกหกอยู่แล้ว และตอนนี้กำลังสนใจจะสั่งผลิตสินค้ารุ่นใหม่
ลือตใหญ่กับโรงงานของคุณ"

"ถ้าฉันสินค้าในโกดังนี้ล่ะ ดูเหมือนจะกำหนดราคาขายปลีกเสร็จสรรพ
แล้วนี่"

14 แป้มคดีพิพาทของนักประเมินอัจฉริยะ Q 6

"พวกนี่คือสินค้าที่สั่งผลิตจากโรงงานที่ไซตามะ พวกนี้วางขายตามสาขาของร้าน H&M"

ยางิซาวะไม่เชื่อหูตัวเอง

"ว่าไงนะ H&M? แบรินด์จากอีกฟากโลก ระดับเดียวกับยูนิโคลส์กับ ZARA และบุกมาตีตลาดที่ญี่ปุ่น..."

"ใช่ Hennes & Mauritz แบรินด์แฟชั่นคุณภาพดีราคาย่อมเยาจากสวีเดน เสื้อผ้าสีพ่นขึ้นใหม่เป็นสินค้าสำหรับจำหน่ายในประเทศ ส่วนใหญ่จะส่งไปที่ร้านตามถนนจูกุโอะ ย่านกินซ่า ถนนเมจิ ย่านฮาราจูกุ ร้านตามสถานีรถไฟชินมิซาโตะกับลาลาพอร์ทที่ไซตามะ แล้วก็ร้านเอมิสึบาชิที่ลาซชินโซบาชิ โอซากะ..."

"เดี๋ยว หยุดก่อน"

คาเร็นหยุดสาธยาย

ฝ่ายชายถอนหายใจท่ามกลางความเงียบ

"คือว่านะ..." ยางิซาวะโพล่งขึ้น "ไอ้เรื่องโอเวอร์แบบนี้มีแต่ในหนังหรือละครทีวีเท่านั้นแหละ เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะเป็นสายส่งให้กับ H&M"

"แต่มันเป็นเรื่องจริงนี่คะ H&M เป็นบริษัทค้าปลีกที่ไม่มีโรงงานเป็นของตัวเอง ฐานการผลิตกระจายอยู่ตามยี่สิบประเทศทั่วโลก มีซัพพลายเออร์กว่าแปดร้อยบริษัทคอยผลิตวัตถุดิบส่งให้ ส่วนพวกฉันมีหน้าที่เสาะหาโรงงานที่มีความพร้อมนอกเหนือจากซัพพลายเออร์เหล่านั้นแล้วนำเสนอให้กับ H&M"

"และถ้า H&M ไม่ถูกใจโรงงานฉันก็เป็นอันจบธุระสินะ พวกบริษัทตัวกลางนี่สบายชะเหลือเกิน"

"แต่ H&M ใ้วางใจнімเบอร์วันของพวกฉันมาก การันตีสินค้าที่ผลิตว่าจะถูกรับไปขายหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์และต้องขายหมดแน่นอน ขอแค่ผลิตตามคอนเซ็ปต์ที่พวกฉันเสนอ"

"เดี๋ยว ไอ้เรื่องพวกนั้นฉันเชื่อไม่ลงหรอก อย่าง H&M นะเธอจะมาสนโรงงานในเมืองเล็กๆ อย่างโรงงานของฉัน"

"ทำไมล่ะ คุณไม่รู้ระบบจัดการสินค้าของ H&M ลักหน่อย"

"ใช่ H&M ไม่เปิดเผยเรื่องกระบวนการจัดหาสินค้าของตัวเอง แต่ฉันเคยได้ยินข่าวลือมาบ้างว่าบริษัทขนส่งของนายทุนชาวจีนเข้ามาดำเนินการให้อยู่ โรงงานของฉันที่อิตะบาชิไม่มีทางได้ส่งสินค้าให้กับ H&M ตามชิบะยะหรือฮาราจูกุหรอก และสินค้าในโกดังพวกนี้ก็คือ"

คาเรนจับจ้องเขาเงิบๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนเดินไปที่ชั้นวางของแล้วเปิดลิ้นชักหยิบกรรไกรออกมา

เธอสุมดิ่งเสื้อผ้าที่แขวนอยู่บนราวออกมาหนึ่งชุดแล้วยื่นกรรไกรให้

"เชิญเลย"

ยางิซาวะรับกรรไกรมาแล้วถามต่อ

"จะให้ฉันทำอะไร"

"ตัดลูกไม้ชุดกระโปรงนี้ให้เป็นรอยเล็กๆ...เอาตรงมุมก็ดีนะจะได้ไม่สะดุดตา"

"หา? แต่มันเป็นสินค้าไม่ใช่เหรอ"

"เถอะน่า ตัดตามใจชอบได้เลย"

เขายังสับสน แต่ตัดสินใจทำตามคำสั่งฝ่ายตรงข้ามด้วยการจรดปลายกรรไกรบนผ้าลูกไม้

เธอบอกให้ตัดเป็นรอยนิดเดียว แต่ถ้าเล็กเกินไปก็อาจหาไม่เจอ ยางิซาวะคิดอย่างนั้นจึงตั้งใจตัดฉับให้ครบทุกแนวทั้งขึ้นลงซ้ายขวา

กรรไกรนี้คมกริบทีเดียว เศษผ้าขนาดเท่าปลายนิ้วก็ย้วยร่วงจากลูกไม้ชุดกระโปรงลงสู่ฝ่ามือเขา

คาเรนหยิบเศษผ้าชิ้นนั้นขึ้นมาเก็บใส่ซองพลาสติกใสใบเล็กแล้วยื่นให้ ยางิซาวะพลาบเอ๋อต่อ

"ชุดกระโปรงตัวนี้จะถูกส่งไปขายที่ร้านของ H&M บนถนนโตะคิว บุงกะมุระในชินจูกุพรงนี้ ตามแพลนคือจะแขวนอยู่บนราวเสื้อผ้าด้านในสุดชั้นสอง เชิญคุณพิสูจน์ด้วยตาตัวเองได้เลย เอาเศษผ้าไปเทียบกับรอยขาดดูจะได้รู้ว่าทั้งหมดเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า"

16 แพ้มคตีพิทวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 6

"ชุดจะถูกเอาไปแขวนขายยั้งั้นหรือ...ถึงสิ่งที่เธอพูดจะเป็นความจริง แต่ตอนพนักงานของร้าน H&M หยิบมันออกมาจากกล่องก็ต้องเห็นรอยขาดบนลูกไม้ และมันคงถูกโยนกลับลงกล่องในฐานะสินค้ามีตำหนิ"

"เปล่าเลยคะ สินค้าที่นั่นเบอร์วันจัดหาให้ H&M จะถูกจัดขึ้นชั้นวางขายโดยไม่ตรวจสอบใดๆ ทั้งสิ้น ต่อให้มีรอยขาดหรือด้ายรันทึ่เอาขึ้นชั้นวางแน่นอนว่าตามปกติเราต้องตรวจสอบคุณภาพอย่างพิถีพิถัน แต่ครั้งนี้ถือเป็นการทดสอบให้คุณเห็นว่าพวกฉันมีอิทธิพลต่อวงการสายส่งมากแค่ไหน ดีไหมคะ"

ยายังชวาวะอึ้งมองชุดกระโปรงซึ่งตามปกติไม่มีทางได้วางขาย สายตาดิตตริงกับรอยตำหนิบนลูกไม้ซึ่งเขาตัดเองกับมือ

ชุดกระโปรงตัวนี้ต่อให้เอาไปขายตามเอาต์เลตหรือร้านมือสองก็คงไม่มีใครเอา แต่เธอยืนยันว่าร้าน H&M จะรับไปวางขายแน่นอน มันจะเป็นไปได้หรือ ตัวเขาที่อยู่ในวงการเสื้อผ้ามานานยังไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน

แม้จะยังแคลงใจไม่หาย แต่ยายังชวาวะชูของพลาสติกใบเล็กนั้นขึ้นมาแล้วรับคำ

"ได้เลย ฟรุ้งนี่ฉันจะไปพิสูจน์ที่ชิบูยะ หลังจากนั้นค่อยว่ากันอีกทีตกลงไหม"

"ได้คะ ฉันจะรออยู่ที่มุมขายขนมตรงโซนอาหารที่ชั้นใต้ดินของห้างสรรพสินค้าโตคิวตอนประมาณสิบโมงเช้า ไว้พบกันใหม่ฟรุ้งนี่นะคะ"

คาเรนพูดแค่นั้นแล้วหันหลังเดินจากไป เธอขึ้นบันไดหายไปในความมืดโดยไม่หันกลับมามอง

ชายวัยกลางคนได้แต่ยืนมองตามหลังหญิงสาวโดยที่ยังงงไม่หาย สายตาเหลือบมองชุดกระโปรงตัวนั้นอีกครั้ง

เขาจะได้เห็นมันอีกครั้งในร้าน H&M ที่ชิบูยะอย่างนั้นหรือ ในวันฟรุ้งนี่เนี่ยนะ...เรื่องเพื่อฝันชัดๆ

ยายังชวาวะยัดของพลาสติกเข้ากระเป๋าแล้วก้าวไปที่ประตู กลับบ้านไปกระดกบรันดีแล้วรีบลิ้มรึบนอนชะตึ่กว่า

เขาเกลียดตัวเองที่แอบตั้งความหวังทั้งที่มันไม่น่าเป็นไปได้เลยแม้แต่
นิดเดียว ถ้าต้องนอนไม่หลับเพราะมัวฝันลมๆ แล้งๆ ว่าจะมีออเตอร์ผลิต
สินค้าล็อตใหญ่ล่ะก็ ผู้ที่มจนเมาหลับไปเลยยังจะดีกว่า

H&M

เช้าวันรุ่งขึ้น เวลายังไม่สิบโมงตี ท้องฟ้ากลางเมืองหลวงกระจ่างใส ยางีซาวะขับรถเก๋งขึ้นทางด่วนสายชูโตะไปลงที่โตเกียวซากะ เขตชิบุยะ เลี้ยวซ้ายที่หน้าตึก 109 เข้าสู่ถนนงูมะมุระ

พื้นที่จอดรถข้างทางมีไว้สำหรับรถขนส่งสินค้าเท่านั้น แต่ชายวัยกลางคนแล่นรถเข้าช่องจอดที่ยังว่างอยู่โดยไม่ใส่ใจเพราะถือว่าตัวเองก็เป็นผู้ผลิตสินค้า

เขาลงจากรถแล้วข้ามทางม้าลาย นานแล้วที่ไม่ได้มาชิบุยะ จุดหมายในวันนี้เดิมเป็นตึกร้านหนังสือขนาดใหญ่ชื่อร้านบู๊กเฟิร์สต์ชิบุยะ ปัจจุบันเปลี่ยนโฉมเป็นห้างค้าปลีกขนาดใหญ่ลิชั่นซึ่งประทับโลโก้สีแดงสดของ H&M โดดเด่นเป็นสง่า

ชายวัยกลางคนมาถึงหน้าทางเข้า ขณะนั้นได้เวลาเปิดร้านพอดี ลูกค้าที่ยืนรอต่างกรูเข้าไปเหมือนโดนดูด เขาเลยไหลไปตามกระแสผู้คนเหล่านั้น

ยางีซาวะไม่ได้มาแต่เช้าเพราะใจร้อน แต่ระแวงว่าผู้หญิงที่ซื้อคาร์เนชั่นนั้นหรือไม่กี่พรรคพวกของเธออาจสวมรอยเป็นลูกค้าแล้วแอบเอา

ชุดกระโปรงมาวางไว้ ถ้าการลอบฉวยสินค้าโดยไม่ให้พนักงานเห็นเรียกว่า 'ลอบขโมย' กรณีนี้คงต้องเรียกว่า 'ลอบยัดใส่' ซึ่งเขาจะไม่ยอมหลงกลลูกไม้แบบนั้นเด็ดขาด

ภายในร้านตกแต่งด้วยสีโทนเดียว บรรยากาศชวนให้นึกถึงถนนในนครนิวยอร์กอันคึกคักเปี่ยมมนตร์เสน่ห์ ชั้นล่างเป็นโถงโถงเชื่อมไปถึงชั้นสอง ยางีซาวะก้าวขึ้นบันไดเลื่อนไม่รอช้า

พื้นที่แต่ละชั้นแบ่งตามรสนิยมลูกค้าชัดเจน ชั้นที่น่าจะวางขายชุดกระโปรงตัวนั้นอยู่ตรงหน้าแล้ว ชายวัยกลางคนก้าวเข้าไปยังอาณาบริเวณซึ่งมีแต่ลูกค้าสาวเดินกันขวักไขว่

เขาเดินสำรวจเสื้อฝ้ายขนราวแขวนอยู่ครู่หนึ่งก็ปลันซะงักผีเข้า

เจอแล้ว ไม่น่าผิดแน่ สีนี้ ดีไซน์แบบนี้ มันคือชุดกระโปรงตัวเดียวกับในโกดังเมื่อวาน

สินค้าขึ้นดังกล่าวแขวนอยู่บนราวเสื้อฝ้ายเฉพาะกลุ่ม สภามารวมและชั้นวางบ่งบอกว่าไม่ได้มีคนนอกที่ซื้อมาชุดมายัดไว้

ปัญหาคือส่วนลูกไม้ เขาริบดึงชุดกระโปรงนั้นขึ้นมา

ทันใดนั้นขนตามตัวถึงกับลุกชู

ชุดมีรอยตัดแหงอยู่แห่งหนึ่ง มันเป็นรอยเดียวกับที่เขาตัดเมื่อวานมือยังจำสัมผัสได้ชัดเจนว่าขยับกรรไกรไปทางไหนบ้าง

เขาริบความหาของพลาสติก หีบเศษผ้าออกมาแล้วเทียบกับรอยนั้น

มันต่อกันได้พอดี เสื้อผ้าแบบเดียวกันยังอาจเจดสีผิดเพี้ยนบ้าง แต่ชุดกระโปรงนี้เป็นเจดสีเดียวกัน แถมยังประกบกันได้พอดีกับเศษผ้าซึ่งเขาตั้งใจตัดเป็นรูปร่างซับซ้อน ตอนนั้นผ้าถูกปลายกรรไกรเกี่ยวจนด้ายลุ่ยออกมาหลายเส้น ร่องรอยดังกล่าวก็หลงเหลืออยู่ที่ทั้งบนชุดกระโปรงและเศษผ้าในมือ

ยางีซาวะหีบแวนขยายซึ่งพามาด้วยลองส่องปลายด้ายแต่ละเส้น ตอนนั้นเขาใช้กรรไกรตัดในแนวขวาง แน่หนอนว่าบนด้ายควรมีร่องรอยแบบเดียวกัน

20 แป้มคติพิศวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 6

เขาถึงกับถอนหายใจ หมดข้อสงสัยแล้ว ชุดกระโปรงในมือเป็นตัวเดียวกับที่เห็นในโกดังที่ท่าชิบะอุระเมื่อวานไม่มีผิดเพี้ยน

ชายวัยกลางคนรีบดึงมันจากราวทั้งไม้แขวนแล้วเร่งฝีเท้าไปที่เคาน์เตอร์คิดเงิน พนักงานหญิงกล่าวต้อนรับด้วยรอยยิ้ม

"เอ่อ" ยางิซาวะโพล่งขึ้น "ชุดกระโปรงตัวนี้นะ ดูตรงนี่สิ ลูกไม้มันขาด"

พนักงานทำหน้าที่รับชุดกระโปรงไปดู ไม่ทันไรก็เบิกตาโพล่ง เงยหน้ากลับมาหา ยางิซาวะ

"ตายจริง ขอภัยด้วยค่ะ ฉันจะรีบหยิบชุดใหม่มา..."

"เดี๋ยว ช่วยยิงบาร์โค้ดราคาให้หน่อยได้ไหม"

"แต่มันเป็นสินค้ามีตำหนินะคะ"

"เถอะนา ฉันอยากดูรายละเอียดสินค้า"

พนักงานหญิงยังไม่หาย แต่ยอมหยิบที่สแกนมาจอบนแผ่นป้ายข้างชุดกระโปรง

ลั่นเสียงบี๊บ ข้อมูลพลันปรากฏบนจอแอลซีดีข้างเครื่องคิดเงิน เขารีบชะโงกตัวไปมอง

ชุดกระโปรง ราคาห้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเยน รหัสสินค้า ทั้งหมดดูเป็นข้อมูลสินค้าที่ถูกต้อง ไม่มีอะไรผิดปกติ

ยางิซาวะถามพนักงาน

"ขอลถามโง่ๆ หน่อยนะ...นี่คือผลิตภัณฑ์ของ H&M ใช่ไหม"

"แน่นอนสิคะ มันเป็นสินค้ายอดนิยมที่เพิ่งสั่งเข้ามาใหม่เลยคะ" พนักงานเอ่ยต่ออย่างไม่แน่ใจ "กรุณารอสักครู่ นะคะ ฉันจะรีบไปตรวจสอบว่ายังมีชุดแบบเดียวกันอยู่ในสต็อกหรือเปล่า"

ว่าแล้วเธอก็รีบแหวกผ้า màn มุดเข้าไปด้านใน

ชายวัยกลางคนอ้าปากค้างพลางเหลียวกลับไปมองที่ร้าน

พอหรีตามองดูก็พบสินค้าซึ่งเคยเห็นในโกดังกระจายอยู่ทั่วทั้งร้าน ไม่ว่าจะเป็นเสื้อถักเข้ารูปหรือเสื้อคลุมไหมพรมตัวนั้นก็คุ้นตา

ยี่สิบเปอร์เซ็นต์เป็นสินค้าที่เคยเห็นในโกดัง ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่า คนที่ชื่อนิมเบอร์วันเป็นสายส่งโดยตรงให้ H&M จริงๆ

มัรวอร์ซ่าไม่ได้แล้ว ยางีซาวะจำไปที่บันไดเลื่อนลง พอถึงชั้นหนึ่ง ก็รีบก้าวไปนอกตึก ฝ่าฝูงชนและเสียงดั่งวุ่นวายกลางเมืองใหญ่ ซ้ำมส์แยก มุ่งหน้าสู่สาขาใหญ่ของห้างสรรพสินค้าโตคิว

เขาลงบันไดเลื่อนจากชั้นหนึ่งซึ่งมีแต่ร้านสินค้าแบรนด์เนมไปยังชั้น ใต้ดิน แม้เป็นชั้นขายอาหาร แต่ก็ดูมีระดับ พนักงานมีมารยาทนอบน้อม ขณะนั้นยังไม่ค่อยมีลูกค้า เขาเดินผ่านบริเวณขายของสดและชั้น เครื่องปรุงไปยังมุมขนมหวาน

เจอแล้ว อามาโมริ คาเร็นในชุดสไตรล์ฟังก์คนละชุดกับเมื่อวานกำลัง ก้มมองชั้นวางสินค้า เธอดูสาวกว่าเดิมเมื่อมาอยู่ใต้แสงไฟ การแต่งตัว เน้นแนวโฉบเฉี่ยว แต่ใบหน้าด้านข้างซึ่งแทบไม่ลงเครื่องสำอางกลับดูผุดผ่อง ไม่แพ้เด็กสาววัยรุ่น เรือนผมสั้นย้อมเป็นสีอ่อนเกือบทอง

ยางีซาวะเดินหอบไปหา ทักทายคาเร็น

"เฮ้ เธอทำได้ยังไงนะ..."

"ฮูว"

คาเร็นยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาปรามโดยไม่ชายตามอง

สายตาเธอจับจ้องกล่องขนมช็อกโกแลตบอลยี่ห้อโมรินาเกะที่เรียง เป็นแนว มันตั้งอยู่ในหีบกระดาษแข็งบรรจุได้ยี่สิบกล่อง

เขาลองถาม

"...เธอทำอะไรอยู่เหรอ"

"ขนมยี่ห้อนี้ถ้าแกะแล้วเจอสลากรูปเทวดาบนปีกกล่องจะเอาไปแลก ของเล่นได้ สีทองใช้หนึ่งสลาก สีเงินต้องใช้ห้าสลาก"

"เรื่องนั้นฉันรู้ ทำไมไม่ซื้อไปทั้งหมดเลยล่ะจะได้เจอสลากแน่นอน เหมาก โทลไปเลย เรียกว่าซื้อของแบบผู้ใหญ่นะ"

"เพราะนิสัยแบบนี้ละสิ ค่าใช้จ่ายในบริษัทถึงเกินงบประมาณจนบริษัท ย่ำแย่" คาเร็นพิมพ์อย่างอ่อนใจแล้วเลือกดึงออกมาสามกล่อง "กล่องนี้"

22 แพ้มคตีพิศวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 6

กล่องนี้ แล้วก็กล่องนี้กับกล่องนี้"

"จะเสีียงดวงหรือ"

"ใครว่าละ" หญิงสาวถือกล่องทั้งสี่แล้วเริ่มเดิน "กล่องที่วันหมดอายุตรงกันน่าจะมาจากสายการผลิตเดียวกันและบรรจุหีบห่อพร้อมกัน ปีกกล่องเป็นส่วนหนึ่งของกล่อง ดังนั้นกล่องที่มีกับไม่มีสลากต้องมาจากคนละสายการผลิต"

ยางีซาวะก้าวตาม

"แสดงว่าเธอสังเกตจากกล่องที่สีหมึกพิมพ์อ่อนเข้มต่างจากพวกหรือไม่ก็กล่องที่ปิดผนึกเบี๋ยวไปจากกล่องอื่นใช่ไหม"

"เปล่าเลย วิธีพวกนั้นเป็นแค่ความเชื่องมงาย โรงงานผลิตไม่ไ้ถึงขนาดเผยช่องโหว่ไ้ดังๆ หรือก แต่ดูเหมือนจะไม่ทันระวังไปถึงเรื่องพลาสติกห่อโรงงานของโมรินากะจะมีเครื่องห่อฟิล์มพลาสติกอยู่ท้ายกระบวนกรบรรจุหีบห่อในทุกสายการผลิต เครื่องห่อแต่ละเครื่องมีความคลาดเคลื่อนเฉพาะตัว ดังนั้นไม่แปลกที่ความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ จะถูกมองข้าม"

คาเร็นวางกล่องขนมบนเคาน์เตอร์คิดเงิน ยางีซาวะยอมเดินตามแม้จะร้อนใจ

เขาเข้าประเด็น

"ฉันเพิ่งไปร้าน H&M มา ตกใจแทบแย่ นัมเบอร์วันที่ว่านั้นเป็นใครกันแน่"

"ขอบอกแค่ว่าเป็นผู้มีอิทธิพลในวงการสายส่งคะ"

พนักงานเคาน์เตอร์รับสินค้าจากคาเร็นแล้วใช้เครื่องสแกนอ่านบาร์โค้ดบนกล่องขนมทั้งสี่ คาเร็นควักกระเป๋าเงินออกมา

"เอ้อ" ยางีซาวะเข้าไปขวางโดยอัตโนมัติ "แค่นั้นฉันจ่ายให้เอง"

"ไม่ได้คะ" หญิงสาวปฏิเสธเฉียบขาด "อย่าลั้กแต่เป็นพ่อนุญทุ่มไม่อย่างนั้นถือว่าสอบตกในฐานะผู้บริหาร"

"แค้ไม่ก็ร้อยเยนเอง..."

"ถ้าอย่างนั้นฝ่ายที่คู้ถอนอกเงินให้ก็คงไม่ตีใจเท่าไร ฟังนะ พฤติกรรม

จ้องจะหาโอกาสเสี่ยงแสดงถึงปมเชื่องที่อยากแสดงความเหนือกว่าจน
ระงับไม่อยู่ แต่คุณแบกหนักเกินไป ขณะที่ฉันมีกำไรเป็นกอบเป็นกำ ลำพัง
สร้างบุญคุณด้วยเงินไม่กี่ร้อยเยนไม่มีทางช่วยพลิกสถานภาพนั้นได้อยู่แล้ว
คุณน่าจะรู้ไม่ใช่หรือ"

ช่างน่าสมเพชที่ต้องถูกหญิงสาวอายุน้อยกว่าเทศนาโดยเสียงไม่ออก
สักคำ ยางิซาวะตัดสินใจโต้ตอบอย่างโอหัง

"กลางวันฉันน่าจะชวนเธอไปกินอาหารอิตาเลียนสักหน่อย แถวนีมี
ร้านพาสต้าตาลเลียาแตรราดซอสรากุเนื้อหมูปาร์วย่มากด้วย"

"ซอสรากุ" คาเร็นทำหน้านิ้วขณะเดินผ่านช่องเคาน์เตอร์คิดเงิน "แมว
ฉันได้ยินแล้วยังเมินด้วยซ้ำ"

"ไม่ยกู้ว่าเธอเป็นนักวิจารณ์อาหารด้วย" เขารีบเดินตามติดๆ "แล้ว
ชอบอาหารแบบไหนล่ะ"

"เลิกคิดเรื่องชวนทานอาหารเถอะ" คาเร็นหยุดแล้วหันมาหา "การเจรจา
ธุรกิจบนโต๊ะอาหารคือธรรมเนียมน่าเบื่อกว่าที่สืบทอดมาจากยุคของพวกคุณนั่น
แหละ เพราะอย่างนั้นละ..."

"โอเคๆ ฉันยอมแพ้แล้ว" ชายวัยกลางคนยกสองมือยอมจำนน "โรงงาน
ฉันถูกทิ้งร้างจนหยากไยขึ้นเพราะไม่มีออเดอร์ใหญ่มานาน จะฟื้นฟูผลิตส่ง
ไปก็ไม่ทันถูกตีกลับและขาดทุนอยู่ดี แต่กับเธอคงไม่ใช่อย่างนั้น นัมเบอร์วัน
ที่ว่านั่นเป็นสายส่งให้ H&M และแบรนด์ดังๆ ไซไซใหม่ แปลว่าทางฉันจะมี
รายรับที่แน่นอนสินะ"

"ฉันรับประกันค่ะ" คาเร็นรับปากสีหน้าจริงจัง "เมื่อประหยัดค่าขนส่ง
ได้อย่างเต็มที่ กำไรก็จะคืนสู่ทั้งผู้บริโภคและผู้ผลิต ออเดอร์แรกคือเสื้อเชิ้ต
สตรีสีหมื่นตัว เสื้อคลุมไหมพรมสามหมื่นตัว และเสื้อไหมพรมเข้ารูปสามหมื่น
ตัวค่ะ นี่เป็นงานด่วน เราเลยจะจ่ายให้ตัวละครสองพันเยน เท่ากับว่าโรงงาน
ของคุณจะมีรายรับสองร้อยล้านเยน"

ตัวละครสองพันเยนคือตัวเลขที่ชวนตาลุกวาวสำหรับโรงงานเสื้อผ้าที่
เน้นรับเหมาผลิตเพื่อขายส่งราคาถูก แคว้งงานนี้งานเดียวช่วยลดหนี้ไปได้ถึง

24 แพ้มคตีพิศวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 6

หนึ่งในลึบ

ยงชวระลละล่ำละลักถม

"ถ้ำเณินไปได้ ฉนอยกให้มือเดอรมาอื่กรือย..."

"คะ นัมเบอรวันให้คะแณโรงงนคุดไว้สูง คุดรับออเดอรวิหญชนาคนี้
คเคลึบเทียวกี่ล้างหนีได้หมดแล้ว ถือเณินช้อตกลงที่ไม่เลวไซ่ใหม่"

แณนอนที่สุต แต่ปัญหอยังไม่หมดค่นััน

"คือ...ชอคุดรือเงงเงินมัดจําหนอยได้ใหม่"

คารเณินส่ายคีระชะ

"คุดยงชวระ ถงฉนจะชําระเงงเมือผลิตลिनค้ำท้งหมดเสรริจและสง
ถึงมือแล้วเท่านัันคะ"

"แต่ตอนนีฉนชาดเงงนทุนหุนเวเณ...อย่งที่รู้วํารนาคารไม่ยอมปลอย
กู่ให้แล้วค้ว"

"ยังมีที่ที่ยินตีให้คุดยืมเงงนอยุ่นีคะ"

"อย่งบอคะว...เธอจะให้ฉนไปกู่เงงนอกระบบ?"

"คุดจะหาทุนจกไหนก็รือเงงนคุด" คารเณินเลือชอิกโกแลตบอล
ออกมาสวมกลองจกสื่กลองที่มีแล้วยัดใส่มือยงชวระ "ชนมนีฉนยกให้
เตมน้ำตาลใส่สมองแล้วลองคิตให้ตีนะคะ ถ้ำตกลงก็ตอเบลมมกายในวณนี้
แล้วฉนจะสงไฟล์แพตเทอรินไปให้ รวมถึงสเป็กฝ้าเออย กระดุมเออย อะไรเออยค้ว
ไปละ ฉนต้องชอตัวก่อน มีนัดกับนัมเบอรวัน"

"ชอฉนเช้าพบค้วได้หรือเปล้า"

"คงไม่ได้ เพรอะนัมเบอรวันมีงนย่งตลอด" หญิงสวพุดพลงแกะ
พลสติกทอกลองชนมในมือแล้วจ้งคปีกกลองช้้นมาคุด เธอยืมแล้วยกช้้นมาอวด
"เห็นมัยละ สลากเทวดาสีทอง ฉนได้ชุดของเล่นเวทมนตรกับชุดนั้กผจญกัย
มาแล้ว แต่ย่งชาดชุดทองวาคออย่เลย ไปละ แล้วพบกันใหม่"

คารเณินเดินลิวจกไป แผนล้งนัันถอยห่างไปอย่งเงยงันตั้งไม่สนใจ
เสยงท้วงมกไปกว่นััน

ยงชวระยืมมองตมตลละห้อย

เงินนอกระบบ...แหล่งทุนที่เขายกตัวเองว่าจะไม่กล้าเข้าไปยุ่งเด็ดขาด
แต่ไม่มีทางอื่นแล้ว ถ้าเดินสายการผลิตไม่ได้ก็หมดสิทธิ์รับออเดอร์

นี่มันเกมเสี่ยงตายที่บังคับให้ไต่บนเส้นลวดโดยมีชีวิตเป็นเดิมพันชัดๆ
สายตาชายวัยกลางคนหลุมมองกล่องซี็อกโกแลตบอลในมือ

เมื่อห้ามความอยากรู้อยากเห็นไม่ไหว เขาตัดสินใจแกะห่อออกมาแล้ว
แง้มดูปีกกล่อง

ยางสีขาวะดิงกับตะลิ่ง

สลากรูปเทวดาสีเงินประทับอยู่บนปีกกล่องทั้งสาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)